

En artikel fra **KRITISK DEBAT**

Argentina på vej ind i en finansiel krise.

Skrevet af: **Renaud Lambert** | Offentliggjort: 16. februar 2019

Tak til redaktionen af Le Monde diplomatique, for i samarbejde med den kan vi bringe denne artikel fra den engelske udgaves januar-nummer 2019.

De finansielle markeder var i 2025 ellevilde, da Mauricio Macri blev valgt som Argentinas præsident. De var lykkelige over at se en forretningsmand i spidsen for et land, de længe havde afskrevet. *Financial Times* gav udtryk for, at det markerede "begyndelsen på en ny politisk æra". (1). Davos havde fundet en ny stjerne. Nu er Argentina ude i en ny krise og beder om hjælp fra Den Internationale Valutafond (IMF). Macri ser sig selv som offer for Argentinas skæbne - "at falde, rejse sig op, atter falde igen og igen". Mønstret for økonomisk vækst er det samme i de fleste lande: Toppe, bølgedale og ind imellem en periode med vedvarende vækst. Argentinas BNP-graf ligner mere en serie af konvulsioner: Fald på 10,9% i 2002, stigning på 8,8% i 2003 og 7,7% i 2007, nulvækst i 2009, endnu en stigning på 7,9% i 2011 og vækst på knap 1% i 2012 (2). På 60 år har Argentina haft 4 tilfælde af misrøgtede gældsforpligtelser, 26 aftaler med IMF og to perioder med hyperinflation.

I 1983 analyserede økonomen Marcelo Diamand disse omskiftelige op og nedture, der startede tidligt i det 20. århundrede og konkluderede, at de havde deres udspring i en politisk konflikt mellem to parter, der repræsenterer uforsonlige modsætninger. Han så Argentina som et pendul: Dets svingninger kan forklare Macri's valg, hans fejlslagne økonomiske politik og det kommende præsidentvalg i 2019.

I den ene ende af udsvinget var der landbrugets oligarker, der voksede frem under kolonistyret og så fra distancen deres flokke vokse og blev rige på en eksport, der var begunstiget af den ekstraordinært frodige Pampa. De levede i Argentina men tænkte europæisk og importerede klæder, møbler og tanker fra Europa, og de sendte deres børn til Europa for at blive uddannet.

Med Perón skiftede det hele

I den anden ende var der byernes arbejderklasse, der dukkede frem i det tidlige 20. århundrede, da fremstillingsindustrien udviklede sig. Argentinas frugtbare jord gav dets landbrug en naturlig konkurrencemæssig fordel. Selvom industrien blev etableret tidligere end andre steder i Sydamerika, var den for sent ude til at være konkurrencedygtig nok til at eksportere. Under alle omstændigheder var der brug for udenlandsk valuta til indkøb af maskineri, og således måtte sterling og US-dollars komme fra den eneste sektor, der kunne tjene dem - landbruget.

Landbrugets oligarker i deres store ejendomme bygget af europæiske materialer (Carrara marmor, Murano glas og franske skulpturer) havde megen morskab over at skulle involveres i en sektor, de ikke kunne drage fordel af, men som oven i købet ansatte de fattige. Det vil sige lige indtil Juan Domingo Perón, en oberst i hæren, der havde fungeret som arbejds- og socialminister 1943-45, blev valgt til præsident i 1946. Pendulet begyndte at svinge.

Argentinas befolkning var fordoblet på mindre end 30 år og firdoblet på 50. Økonomen Mario Rapoport skriver: «Den agrare model, der var meget komprimeret og ikke havde brug for megen arbejdskraft, var ikke længere i stand til at imødekomme behovet for beskæftigelse og social integration». Økonomen Bruno Susani pointerer, at "i 1930'erne var befolkningen sulten, skønt landet var en af verdens største eksportører af fødevarer" (3).

I maj 1946 oprettede Perón *Instituto Argentino de Promoción del Intercambio* (IAPI) med den opgave at rekonstruere økonomien med udgangspunkt i en de facto nationalisering af udenrigshandelen. Økonomerne José Sbattella og Facundo Barrera beskriver organets vidtrækkende funktioner: "På handelsområdet opkøbte IAPI korn fra avlerne og eksporterede det, finansielt skaffede det midler til anskaffelse af kapitaludstyr, det indre marked blev reguleret, det opkøbte overskudsproduktion, fastsatte prisen på visse basale fødevarer og fastsatte en profitmargen for industrien" (4).

Perón omfordelte overskuddet bredt, indførte statslig sundhedsforsikring, betalte feriedage, pensioner, arbejdsskadeforsikring og stemmeret for kvinder. Desuden uddannelse og udvidet adgang til boliger. På ganske få år lykkedes det ham at opnå et evigtvarende had fra oligarkerne, og i 1955 overtog militæret magten. De opløste IAPI og demonterede industrien, som de anklagede for udviklingen af en politisk bevidst arbejderklasse. Men Perón havde ændret spillets karakter, så folket havde våben, det kunne svare igen med.

I de sidste 70 år har pendulet svinget mellem landbrug og industri, mellem oligarki og hvad Perón kaldte "folket". Kup i 1955, 1962, 1966 og i 1976 afsporede alle forsøg på at udvikle industrien. Efter Argentinas tilbagevenden til demokrati, fulgte neoliberalismen militærets økonomiske vejkort (undertiden under peronistiske ledere som for eksempel Carlos Menem, der var præsiden fra 1989 til 1999).

"Det bliver den sidste krise"

Sidste år sagde Macri: "Denne krise vil ikke bare være en krise mere. Det vil være den sidste". Men Argentinsk politik er den ene oprydningsaktion efter den anden. I 1976 proklamerede militærjuntaens økonomiminister: "Dette er ikke bare en af de mange økonomiske omskiftelser, landet har været ude for i [de seneste] år. Men [denne forandring] vil virkelig vende et blad i den politiske, økonomiske og sociale historie for landet, hvad der indvarsler er en ny æra" (5). Den venstreorienterede peronist Néstor Kirchner, der var præsident fra 2003 til 2007, lovede at bryde med diktaturets mørke periode som den første præsident efter tilbagevenden til demokrati: "Vi afslutter en cyklus, der begyndte i 1976, og som imploderede og førte os i afgrunden i 2006" (6).

Daniel Pelegrina, der er præsident for den argentinske landbrugsorganisation *Sociedad Rural Argentina* (SRA) er meget optimistisk i forhold til den nuværende situation. SRA repræsenterer de store landbrugsproducenter. Dens bygning i det centrale Buenos Aires - hvid stenfacade, ornamenterede vinduer og konsolbalkoner - står i skarp kontrast til de moderne kontorblokke omkring den. Bagved den enorme frontindgang bliver øjet tiltrukket af en trappe bygget for giganter og et loft med farvede glaslamper højt oppe. For foden af trappen er der en bronzebuste af José Martínez de Hoz, medstifter af SRA i 1866 og bedstefar til 1976-diktaturets økonomiminister.

Ved åbningen af den 132. årlige landbrugsudstilling sidste juli kunne Pelegrina fortælle tilskuerne, at "vi har genvundet selvtilliden" før han stod for de stående ovationer til ære for Macri, der har afskaffet den eksportskat, der blev indført af præsident Eduardo Duhalde i 2002. Dette "skattetilbageholdelsessystem", designet midt i 1950'erne var ment som en invitation til landbrugssektoren til at være med til at bidrage til statsfinansierne og dermed reducere husholdningernes omkostninger til fødevarer. Argentina eksporterer de samme produkter, som det selv konsumerer. Uden en reguleringsmekanisme ville prisen på en bøf fra slagterbutikken være bestemt af prisen på det globale marked, der så ville være for høj for den lokale køber. Skattetrykket (omkring 30% i "Kirchner's periode") reducerede prisen på eksportprodukter på hjemmemarkedet.

"Ikke leve over evne"

Pelegrina fandt, at denne "uretfærdige" mekanisme gik imod princippet om den private ejendomsret. For SRA er privat ejendomsret hellig, og den giver producenter af landbrugsprodukter kolossal magt. Den magt er synlig, når man krydser Pampaen. Kæmpe teltduge beskytter høstet soja, og gør det derved muligt at opbevare den helt op til et år. Producenterne bliver til spekulanter, der venter på, at markedsprisen eller dollarens værdi skal stige, før de sælger, selv hvis det betyder, at det fravriker Argentina vital udenlands valuta. Helt aktuelt er det til gavn for producenterne: Jo færre dollars, der kommer ind i landet, jo mere er de værd, og jo større renten.

Macri har anlagt samme linje som Pelegrina ved landbrugsudstillingen: Argentinas problemer, siger han, skyldes "statens uholdbare størrelse", der "ikke afspejler de økonomiske realiteter". Løsningen er at bringe de offentlige udgifter tilbage til et budget, som landbrugssektoren er villig til at finansiere. Som Macri så brødebetyngt sagde i en tale sidste september betyder det "ikke at leve over evne".

Uden for SRA's kontorer var stemningen mindre sprudlende. Hver gang pesoen er under pres dukker det sorte markeds spekulanter kendt som *arbolitos* (små træer) op i centrum, hvor de råber "Dollars! Euros! Veksle, veksle!" øverst på formularen

Mellem januar og september 2018 faldt pesoens værdi med 18%, der kraftigt reducerede købekraften, der allerede var skadet af en inflation, man regner med bliver på næsten 50% næste år.

I Argentina køber man et hus eller en bil med dollars. Det meste af den personlig opsparing konverteres til dollars gennem en *arbolito*, et vekslebyrå eller en amerikansk opsparingskonto. Ifølge dagbladet *Clarín* "kalkulerer Federal Reserve med, at 20% af alle dollars, der ikke er i cirkulation i USA, er i Argentina". Økonomen Santiago Frascina anslår kapitalflugten siden valget af Macri til at være næsten 109 milliarder dollars, der er en sjettedel af Argentinas BNP i 2017 (7). Denne forblødning drevet frem af opsparenes frygt skærper den med en forværret inflation.

Præsident Cristina Fernández de Kirchner (CFK 2007-2015) forsøgte i 2011 at fastholde dollars ved at kontrollere vekselkursen. I stedet tilbyder Macri høje rentesatser på spekulative investeringer, som nåede op på næsten 70% sidste oktober. Det kunne nemt udvikle en sneboldeffekt, hvor staten optager stadig dyrere lån for at tilbagebetale de eksisterende. Men gæld er et nøglepunkt i Macri's strategi: Han har kun få andre muligheder, hvis han vil undgå at beskutte landbrugssektoren.

Politik som i 1990'erne

I sit udgangspunkt var Macri i stand til at lukrere på finansmarkedernes glæde ved igen at møde gæstfrihed hos Argentina. Han benyttede sig fuldt ud af fordelene: "Regeringen har lånt mere end næsten noget som helst andet marked under udvikling siden Mr. Marci indtog sit embede" kunne *Financial Times* observere i 2017. Axel Kicillof, der var økonomiminister under CFK regner med "omkring 100 milliarder dollars på to år". Regeringens gæld - omkring 40% af BNP i 2015 - er nu på over 75% med en vækst på 20 point i løbet af 2018.

Kicillof sagde: "Denne regerings politik er som taget lige ud af 1990'erne. Den gang stillede den globale finansiering finanskapital til rådighed for perifere lande. Det er alt sammen skiftet." Den amerikanske Federal Reserve har hævet den føderale diskontorente 8 gange siden 2015, hvad der bidrager til at afskrække investorer. Den hurtige vækst i Argentinas gæld har alarmeret selv de modigste investorer. Regeringen har bedt om hjælp fra IMF, som har bidraget med den største "hjælp"-pakke i sin historie med en værdi på 57 milliarder dollars. Hvad der herefter vil ske kan forudses ud fra Grækenlands seneste mareridt eller Argentinas erfaringer i de sene 1990'ere. Kicillof opsummerede: "Hvis man skærer i de offentlige udgifter og hæver rentesatsen, kvæler man økonomien. Det var ikke så mærkeligt, arbejdsløsheden voksede og fattigdommen steg. Hvad

inflationen og gælden også gjorde.”

Den neoliberal kur mod nedskæringer er flere nedskæringer. I oktober beskrev *Clarín*, der står regeringen nær, Macri's nedskæringer i budgettet som "virkelig uden fortilfælde". Bortfaldet af eller reduktion i transport- og energitilskud har markant forøget leveomkostningerne. Sbattella noterer sig, at der er pensionister, der bruger så meget som halvdelen af deres indkomst på gasregninger. Industriproduktionen faldt med 11,5% mellem september 2017 og september 2018. Beslutningen i december 2015, der tillod pesoen at flyde, medførte et fald på 40% i forhold til dollaren på en enkelt dag. Fattighedsraten steg fra 29% til 33% på 12 måneder. Eksportører af landbrugsproduktion havde en indtægtsstigning på 40% på 24 timer (8).

I oktober var der parlamentsmedlemmer, der diskuterede muligheden af at få store jordbesiddere til at betale formueskat, hvad de i øjeblikket er fritaget for. Ideen blev droppet. Da IMF insisterede på, at eksportbeskatningen blev genindført, lykkedes det Macri at overbevise dem om, at det skulle være en "fornuftig" fire pesos pr. dollar, uanset vekselkursen. Pelegrina sagde, at "vi må alle bære vores del af byrden".

Dagen før jeg mødte Pelegrina, havde der været en demonstration arrangeret af sociale og faglige organisationer vendt mod regeringens politik. Den var blevet undertrykt af politiet, der efter, at Macri var kommet til magten, havde fået tilladelse til at bruge knipler og gummikugler. Jeg omtalte denne demonstration overfor Pelegrina, der - som de fleste medier - kun kunne huske, at nogle få demonstranter med elefanthuer havde kastet med sten. Det var ikke en demonstration, sagde han, men "vold orkestreret af anarkister, der håbede på at destabilisere staten".

"Ligesom demonstrationerne i Frankrig"

Jeg spurgte ham, om denne situation lignede den i 2008, da landbrugsproducenterne protesterede mod planerne om at forøge eksportskatten. Priserne på verdensmarkedet for landbrugets råvarer var stigende, men CFK's regering mente, at andre i Argentina skulle have lige så meget gavn af det som farmerne. SRA og deres allierede lammede landet i 129 dage ved at blokere leverancerne til byerne. Der var mange voldelige episoder, når især ekstreme højre-grupper støttede demonstrationerne.

Først forstod Pelegrina ikke mit spørgsmål, og så rødmede han: "Det har ikke noget med hinanden at gøre. Vores protester var ligesom protesterne i Frankrig, når bønderne kørte deres høstmaskiner ned ad Champs-Élysées." Jeg husker, hvad der egentlig skete, men Pelegrina dér i sin kontorbygning inspireret af fransk arkitektur gav udtryk for en overbevisning, der er udbredt i dannede kredse i Argentina, at imitation af europæere er en garant for civilisation, hvad "hudormene" (arbejdere) i gaderne aldrig kan nå.

Disse Arbejdere er tilmed mindre tilbøjelige til at acceptere en økonomisk model, der passer de store jordejere, fordi de siden Perón har besiddet et magtfuldt forsvarsberedskab i form af de faglige organisationer. Horacio Ghilini, der er leder af *Consejo Federal del Trabajo* (CFT), der er en del af *Confederación General del Trabajo de la República Argentina* (CGT) sagde: "Under Perón var samfundets helte ikke hæren eller gejstligheden, men arbejderne." Det betød arbejdere i bred forstand: Peronister anser alle borgere for at være arbejdere inklusive pensionister, studenter og de arbejdsløse, der er arbejdere frataget deres arbejde. "Selv lederne er arbejdere, forudsat de ikke udnytter andre. Heraf Perón's anstrengelser for at indgyde fagforbundene en magt, der er uafhængig af staten. Peronismen er ikke statskontrol."

Arbejderorganisationer - "folkets frie organisationer" i den peronistiske jargon - modtager bidrag fra arbejdere og ansatte, der finansierer børneinstitutioner, sportsudstyr og hoteller, som medlemmerne

kan benytte sig af. Viceværternes forbund har også en avis - *Pagina 12K* - som det eneste venstreorienterede dagblad. Forbundene tager sig af at styre pensionsfonde og ordninger for sundhedsforsikring (*obras sociales*), der dækker medlemmernes familie. Forbundsmedlem Néstor Cantariño fortalte mig, at næsten 20 millioner ud af en befolkning på 40 millioner er dækket af disse ordninger (9).

Pablo Biro, formand for piloternes forbund APLA, sagde: "Det giver os en enorm magt, selv når regeringen er imod os. Vi er langt stærkere og mere disciplinerede end forbundene i vores nabolande. Mit forbund repræsenterer piloter, der tjener 7.000 dollars om måneden, der arbejder for Total og andre, der næppe tjener 400 dollars. Det kan være vanskeligt at overbevise en gruppe om, at de skal vise solidaritet med en anden. Men det at have ét forbund sikrer, at selv hvis medlemmer er frit stillet til at tage del i en industriel aktion, vil deres valg have konsekvenser. I 2005 dekreterede vi, at forbundet ville deltage i en generalstrejke. Alle medlemmer på nær 16 sluttede op om beslutningen."

Han viste mig et foto på mobilen af en marmorplade fra fundamentet ved indgangen til kontorbygningen. Dens inskription lyder: "Den 7. juli 2005 dekreterede APLA ophør af enhver aktivitet i 48 timer ... For vores børns skyld, vores børnebørns og for alle fremtidige piloters ... har vi her listet navnene op på de personer, der vendte ryggen til piloternes fællesskab." Der er en liste på 16 navne.

Social retfærdighed før demokrati

Latinamerikaeksperten Alain Roquuié skriver, at da Perón kom til magten "blev folkelig selvbestemmelses- og valgret nøje kontrolleret af repræsentanter for den etablerede elite. Ligesom indenrigsminister Eduardo Wilde har eliten aldrig helt gjort op med ideen om at "almindelig valgret er almindelig uvidenhed"" (10). Oligarkerne foretrak jordejere frem for borgere: Perón foretrak "arbejdere". Men ifølge Ghilini gik "arbejdernes" krav mere på social retfærdighed end på demokrati."

Faglige kampe følger ikke altid det emancipatoriske narrativ, der er opstillet af skrivebordssocialismen. Klientilisme, autoritær adfærd, topstyring, opportunisme, egoisme, uigennemskuelighed og dårligt skjulte afskrækkelsesmanøvrer (som i piloternes forbund) er defekter, der deles af alle "folkets frie organisationer". Repræsentanter for det yderste venstre, hvis sociale basis ofte er svag, kritiserer disse fejl, og fagforeningsfolk er hurtige til at indrømme dem, men er lige så hurtige til at følge op med et spørgsmål: Er det muligt for magt at eksistere uden den slags afvigelse. Sbattella skriver: "Peronisme er designet til at gå efter magten, ikke til at forsvare ideologisk renhed". Aktivister har foretrukket effektivitet frem for renhed.

Den modsatte lejr har samme syn på tingene. I april påstod magasinet *Noticias*, at økonomiminister Nicolás Djevne havde været involveret i skatteunddragelse, ligesom Macri, der er nævnt i Panama Papers' afsløringer. I *Big Macri* skriver journalisten Gabriela Cerruti: "I løbet af de første par måneder på posten, traf Mauricio Macri en serie beslutninger, der direkte gavnede hans familie og venner." Hun angiver hans annullering af det argentinske postvæsenes (*Correo Argentino*) gæld. "Det tilhørte hans familie og skyldte 70 milliarder pesos [omkring 5,3 milliarder dollars] til staten". Før sit valg fortalte Macri Cerruti: "Når en virksomhed er så stor som vores, betyder det, der sker i den virkelig ikke noget mere. Det, der virkelig tæller, er hvor mange nye offentlige projekter vi kan sætte i gang, hvor mange nye biler vi kan fremstille. Hvad det i sidste ende drejer sig om, er hvad vi kan gøre for økonomien som helhed.

Ifølge medierne er korrupsion et særligt område for kredsen tæt på CFK. Alle numre af de største aviser (ejet af oligarkiet) har et par sider om sagen og om retssagerne, Kirchner måtte se i øjnene,

hvis hendes senatorvenner besluttede at ophæve hendes immunitet. Det betyder ikke at peronister har rene hænder. En senior embedsmand fra Kirchner's parti *Partido Justicialista* (PJ, peronist) fortalte mig: "Der er korruption alle vegne ... en aktivistven fik et lederjob på et hospital. Da han havde brug for at få udført malerarbejde, foreslog han, at jeg sammensatte et team og betalte ham 10% af, hvad jeg fik for at udføre arbejdet. Det er sådan, det er her."

"Christina stjal aldrig fra os"

Ifølge fagforeningsaktivist José Luis Casares - her forud for valget i oktober: "Regeringen, domstolene og medierne prøver at sidestille enhver form for omfordeling af rigdom med korruption". At stemme på CFK - som Macri opfatter som den største modstander af hans politik, også selv om hun ikke aktuelt stiller op - er som at acceptere underslæb. Som i Brasilien overbeviser det nogen vælgere, men får andre til at smile. Hugo Damans, en pensionist, der er nødt til at blive ved med at arbejde for at få enderne til at mødes, fortalte mig: "De siger, at Christina var en tyv. Det kan være, hun har bedt nogle fra de øverste samfundslag om bestikkelse - værst for dem. Men hun stjal aldrig noget fra arbejderne. Tvært imod gav hun os meget."

Peronisterne forhandler. Deres leder Mario Dieguez sagde: "Vi udarbejder ikke programmer, og vi afholder ikke kongresser: Vi diskuterer. Først vil vi gøre, hvad der skal til for at vinde valget. Derefter vil vi beslutte, hvad slags program, der skal sættes i værk." Hvad, der skal ske, kan skifte alt efter om PJ (*Partido Justicialista*) som kandidat vælger Miguel Ángelm Pichetto (arvtager fra den neoliberalistiske peronist Carlos Menem) eller CFK. Det er muligt, peronisterne som i 2015 stadig vil være splittet, når valget løber af stablen: Mange er irriterede over den næsten monarkistiske facon CFK og hendes følge har til regeringsmagten.

Økonomen Claudio Katz sagde: "Enten bliver den økonomiske krise en langtrukken pine som den græske. Eller den degenererer og fører til optøjer som i 2001 [da Argentina gennemgik den værste økonomiske krise i sin historie]. Ulykkeligvis er jeg ikke sikker på at det andets scenario er bedre. Mulighederne for at komme igennem krisen under et progressivt lederskab, som det skete med Néstor Kirchner, afhænger af de rigtige omstændigheder her og i udlandet, og der er ikke noget, der tyder på, at det vil være sådan denne gang. I 1989 for eksempel, førte krisen til, at en højreorienteret regering blev afløst af en anden endnu mere til højre."

Der er peronister, særligt fagforeningsfolk, der indrømmer, at Macri er i besiddelse af stor udholdenhed - "Med den politik, han fører, ville enhver anden allerede have flygtet i helikopter" - men er i gang med at forberede sig på en politisk krise så alvorlig, at det vil være "umuligt for regeringen at genbruge sig selv i en anden form". Meget diskret for ikke at skræmme markedet, er der udfærdiget planer for nødsituationer "for med det samme at rydde de forhindringer af vejen, vi snublede over i fortiden." Planer for nationalisering af udenrigshandelen og kraftig regulering af medierne og den dømmende magt. Det vil ikke blive lettere at indføre i Argentina end andre steder. En peronist sagde til mig: "Hvis det ikke lykkes os at presse demokratiet om bag socialliberalismens grænser, vil vi befinde os i nøjagtig den samme situation om 10 til 15 år."

Noter:

(1) John Murray Brown, '[Mauricio Macri, Argentina's new president](#)', *Financial Times*, London, 23 November 2015.

(2) UN Economic Commission for Latin America and the Caribbean.

(3) Bruno Susani, *Le Péronisme de Perón à Kirchner: Une passion argentine* (Peronism from Perón to Kirchner), L'Harmattan, Paris, 2014.

- (4) Facundo Barrera and José Sbattella, 'Regulación del comercio exterior y apropiación de rentas: Pasado y presente de la medida' (Regulation of external trade and appropriation of rents), in Pablo Ignacio Chena, Norberto Eduardo Crovetto and Demian Tupac Panigo (eds), *Ensayos en honor a Marcelo Diamand: Las raíces del nuevo modelo de desarrollo argentino y del pensamiento económico nacional* (Essays in Honour of Marcelo Diamand), Miño y Dávila, Buenos Aires, 2011.
- (5) Andre Gunder Frank, *Crisis: in the Third World*, Holmes and Meier, New York, 1981.
- (6) Bruno Susani, *Le Péronisme de Perón à Kirchner*, op cit.
- (7) Santiago Fraschina, '[Dibujovne](#)', *Página 12*, Buenos Aires, 21 October 2018.
- (8) Because their revenues are earned in dollars but spent in pesos.
- (9) 40% of workers in any trade belong to a union. Negotiations are conducted for all workers in the trade.
- (10) Alain Rouquié, *Le Siècle de Perón: Essai sur les démocraties hégémoniques* (The Perón Century), Seuil, Paris, 2016.

Renaud Lambert er vicedirektør på Le Monde diplomatique

Oversat af Poul Petersen